

Tömegközlekedés... I.

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2019

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 19 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

**Győri Nagy Attila: Közlekedés tömeggel, avagy tömeg-
közlekedés**

II. helyezett lett:

Kutasi Horváth Katalin: Jegyeket, bérleteket kérem!

III. helyezett lett:

**Győri Nagy Attila: Tömeg és közlekedés
valamint**

**Varga Árpád: Limerickek a közlekedésről
című írása.**

Gratulálunk!

Kutasi Horváth Katalin: Fonódások

1.

Túlzsúfolt villamos
Csikorítva fékez.
Nincsen ínyemre
Az utastere.
Rám köhög az átok,
Terjed a kórság,
Megfertőz a közöny,
A mosoly kirí.
A kapaszkodóra
Rátapadt a gőg,
Ha megfogod,
Nyomot hagy tenyereden.
Hiába mosod kezed
Pilátus módjára,
Nem lesz könnyebb
A közös teher,
Egyenként cipeljük,
Nem fogunk össze,
Az ajtóban veszteglünk
Leszállásra kész.
Nem megyünk beljebb,
Hely pedig volna,
Tülekedve toporgunk
A Lét peremén,
Nyomorítjuk egymást,
Az értelem tátog,
Kiabál a felszín,
Csattan a vád.
Könyök fúródik
Oldaladba,
Átgázol lábadon

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 1.

A Felismerés,
Kinézett egy helyet,
Ügyesen surrant,
Bevágódott gyorsan
A Tudat mögé.
Terpeszkedve ül most,
Nem is férnék mellé,
Kizár az élhető
Rendből talán,
De felbukkan néha
Egy másik járművön,
Hol kevesebb az utas
És a lelki nyomor.

2.

Látok egy nénikét
Felkapaszzkodni.
Alacsony a padló,
Feltárul a busz.
Lenne üres hely,
De hátul, magasban.
Útban a lépcső,
S a táska nehéz.
Nem tud felmászni,
Ereje megcsalja,
Ízülete kopott,
Dereka avított.
Banyataxit húz
A lábakon által,
Koppan a botja,
Sóhajtozik.
Leszáll most végre
Az elülső részről
A végső percben

Egy ürge legény,
Mobilját simítja
Most is az úton,
Botlik a jövő,
S lerogyik a múlt.

3.

Állati sorsunk
Föld alatt nyargal.
Leereszkedem hát,
Pokolra velem!
Nem hallok semmit
A Napfény szavából,
Repülök gyorsan,
A metró szelel.
Ürgeként siklok,
Pocokként látok,
Harapom a mérget,
Robot vezet,
Elönt a kétely:
Hova lett az Ember,
Gépi világban
Géppé leszek?
Vaksi hernyóként
Araszol létünk,
Hamar elér így
Bús végzetünk,
Tolong a tömeg,
Sodor az áram,
Jó fele tartunk?
Mindegy is már!
Hol van a felszín?
Hol a feljáró?
Megrekedünk végleg,

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 1.

Vagy behatol a fény?
Mozgólépcső indul,
Ráállunk önként,
S úgy visz feljebb minket,
Hogy lent maradunk...

4.

Troli vagy várbusz?
Kisföldalatti?
Hasonló élmény,
„Útivarázs”.
Fogaskerékkel is
Kapaszkodhatsz,
De foghíjas a Lét,
S elakad a vágy...
Ha lejtős a pálya,
Lejjebb gurulhatsz,
Ha nincs - vagy ha kivan
A négy - kereked.
Dugóba kerülni
Egyszerű végzet,
Türelmjátéknak
Nevezheted.
Csúcsforgalomban
A Kényszer dudál,
Vészféket húznál,
De nem éred el,
Ki akarsz szállni,
Nem engednek utat,
Csapdába kerültél,
A Megszokás vezet.
Ha át tudnál menni
Egy másik ajtóhoz,
S időben jeleznéd

A szándékodat,
Ábrándjaid is
Feltárulnának,
De egérutat nyerni
Csak ritkán lehet.

5.

Tömegben utazunk
Bús-magányosan,
Zsúfolt vagonokban
Kilátástalan.
Ha lejár bérletünk,
Már nem bliccelünk,
Csak égi szekérre
Kéredzkedünk...

Plószné Papp Mária: Nagy utazás

Sok pénzzel a „zsebemben” indultam a falunkból a városba, Nyíregyháza-
ára, onnan Orosra, hogy befizessem a Lukács Ablak Kft.-nek az előle-
get... Mert hát felújítok! Kicseréltetem az ablakokat.

Forró nyári nap volt, korán indultam, hogy még délelőtt el tudjam intéz-
ni a fizetést.

Vonatra szálltam. Harminc kilométernyi az út, nem volt nálam poggyász,
kényelmesen elhelyezkedtem, és olvasni kezdtem.

Kikészítettem a személyi igazolványt, mert már nem kell jegyet vennem,
nyugdíjas vagyok, ingyen utazhatok. Milyen jó is ez! Kár, hogy általában
arra használom, hogy kórházba meg orvosi rendelőkbe járjak, és oda
utazzak. A kalauzok pedig szeretik, ha nem kell várni a jegyek felmuta-
tására, hát legyen kéznél az igazolvány.

Olvasás közben észre sem vettem, hogy ez az „arcképes azonosítóm”
lecsúszott az ülés mögé. Jött a kalauz, és sehol nem találtam ezt a na-
gyon fontos okmányt. Pedig ide tettem! Bepánikoltam. Még csak az hi-

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 1.

ányzik, hogy egy elveszett igazolvány helyett újat kelljen csináltatni! Így is annyi az elintéznivaló, mindig van valami.

A kalauz megsajnált, segíteni próbált. Teljesen lehajolt, és csodák csodája, az ülés alatt megtalálta az elveszett iratomat.

- Tessék. Itt van - mondta, kezembe adta, én meg megkönnyebbülten köszöntem meg neki, azt sem tudtam, hogy kérjek elnézést... ő pedig kedvesen mondta, hogy szerencsére nem csúszott beljebb, mert akkor az ülés foglya marad, és nem látom többet.

Már nem is olvastam tovább, örültem, hogy ilyen kedves volt ez a vasutas. Nem jellemző ez, általában morcosak és ridegek, mint általában az ember, ha munkavégzés közben váratlan kellemetlenség adódik. Elnéztem a rohanó tájat, hallgattam a vonat kattogó zaját. Eszembe jutott az ismerős kisfiú, akinek kedvencei voltak a vonatok. Amikor meglátogattam, kimentünk az állomásra, és ott figyeltük akkor az érkező és induló szerelvényeket, ezeket a fekete, piszkos vagonokat, melyek nyikorogva cövekelnek le, és csaholva indulnak újra, és valahogy olyan méltóságteljesek. Az a kisfiú is imádta őket, ma persze már nagyfiú, és orvos, és kocsival jár, nem „tömegközlekedik”. Hiszen bizony, arra idő kell! Pláne, ha késnek a járatok. Mert sokkal többször késnek, minthogy az ember megértő legyen.

Hamar eltelt az idő, máris a nyíregyházi állomáson voltam. Majdnem mindenki leszállt, a sok utas között én is az aluljáró felé sodródtam, ott le, majd fel a váróterembe vezetett a lépcsősor.

Gondoltam, hogy taxiba ülök, és elvitetem magam Orosra, mert nem ismertem az utat, de a taxi drága, elindultam hát a buszpályaudvarra, hogy buszra szálljak inkább.

A buszmegálló nagyon közel van a vasútállomáshoz, gyalog pár perc. Az ország minden tájára indulnak onnan buszok, precízen, oszlopokra rakott táblák hirdetik, melyik megállóból merre lehet utazni a kívánt irányba. Igen ám, de annyi megálló között vajon hol lehet az orosi?

Meguntam hamar a keresgélést, gondoltam, bemegyek az irodába, megkérdezem, melyik lesz az én megállóm.

Abban a pillanatban szembe jött velem egy járat, rajta a tábla fennen hirdette: Nyíregyháza-Oros. Meg is állt, utasok szálltak le, ez volt a

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

végállomás, de indult is tovább, körjáratára, én pedig örömmel szálltam fel az első ajtón, mutatva az igazolványt a vezetőnek, és reménykedve szólítottam meg:

- Jó napot kívánok! Meg tudja majd mondani nekem, hol van a Lukács Ablak cég, mert ott szeretnék leszállni...

- Fogalmam sincs - hangzott a válasz.

- Akkor most mit tegyek? - lohadt le a lelkesedésem.

- Tessék nyugodtan felszállni, majd csak meg tudja mondani valaki az utasok közül - közölte a buszvezető, és mosolygott nagyon a tétováságon, ami lerítt az arcomról nagyon.

Elég sokan utaztak, hátrébb is mentem, hogy ülőhelyet keressek. Közben kérdeztem az egyik embert, tudja-e, hol kell leszállni nekem, de fogalma sem volt, kérdeztem egy másikat, de ő is sajnálkozva rázta a fejét, én pedig komótosan helyet foglaltam, vártam, mit hoz a helyzet, legfőljebb egészen Oros végállomásig megyek, ott leszálok, és megkeresem. Az én jó apám mindig azt mondta, hogy kérdezve ki lehet menni a világból. Hát én nem akarok kimenni a világból, csak addig a kft.-ig, úgymint megtalálom, nincs pardon.

Nyíregyházán keresztül vitt az út, Oros pedig egy külváros, közigazgatásilag tartoznak össze, és már kifelé tartottunk a városból, figyelni kezdtem, milyen megállókat következnek.

Egy asszony készülődött leszállni éppen, megkérdeztem, nem tudja-e véletlenül, de nem bíztam benne, hogy tudja. Ő viszont határozottan válaszolt:

- A következő állomásonál tessék leszállni, ott a Lukács Ablak Kft., közel a leszállóhoz.

Alig köszöntem meg, leszállt, én az ajtóhoz álltam, észrevettem azt is, hogy a buszvezető is lát engem, és cinkosan mosolyog, már meg is érkeztem, pillanat alatt az utcán voltam, egy sövénykerítés mellett vezető járdán.

De most merre? Igaz, csak előre és hátra lehetett menni, ember sehol, megindultam előre, ötven méter után jobbra kis út nyílt, de szemben vele a sarkon egy épület, homlokzatán nagy betűkkel ez állt: Lukács Ablak... hát ez nem lehet igaz! De jó! Na, gyerünk be!

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 1.

Pár műhely, pár iroda, ez volt a cég, az első irodában meg is találtam a fiatalembert, akivel a szerződést kötöttem. Szuper!

Pár perc, az előleget befizettem, megígérték, hogy jönnek elvégezni a munkát, és már mehettem is... haza...

Újra kint voltam a járdán, visszasétáltam a megállóhoz. Néztam a menetrendet az oszlopon, de bizony, csak egy óra múlva jött új járat. Az sok! Azalatt gyalog is beérek vissza a városba... ha bírja a lábam... na de sétához szokott az én lábam, megállok, ha nem bírom... ó, de milyen buta is vagyok, nem itt kell nézni a buszt, hanem a másik oldalban... és tényleg! A kétsávos út túloldalán ott állt pár ember egy megállóban, onnan én is vissza tudnék érkezni a városba. Igen ám, de ahhoz át kell menni a forgalmas úton! Ó, ezt is meg tudom csinálni, ha figyelek. És sikerült. Pár dudálás, de átértem. Meg is szólítottam egy nénit, aki várakozott, ő megerősítette, hogy valóban innen megy a busz befelé, nemsokára meg is érkezik... Igaza volt, mert már látszott is a közeledő járat, és amikor megállt, az ismerős buszvezető nevetett rám, ez ugyanaz a busz volt, amivel jöttem, csak közben ő már az előírt útján megjárta Oros megállót, és visszafelé tartott, nagy szerencsémre.

Innen már ismerős volt a forgatókönyv, ezzel a járattal érkeztem vissza a buszpályaudvarra, onnan gyalog a vasútállomásra. De még mielőtt leszálltam volna, a buszvezető utánam szólt:

- Vizontlátásra, hölgyem! Utazzon máskor is velem Orosra! Nagyon szívesen elviszem.

- Köszönöm, de inkább nem jövök, bár nem lehet tudni... és egy ilyen sofőrrel elmennék a világ végére is... még ha először nem is tudná, merre kell menni... és neveltünk nagyon, az emberek meg elnézően fintort vágta, és mentek tovább útjukra.

A vasútállomásról minden órában indulnak felénk vonatok, de éppen akkor ment el egy, így várnom kellett.

A váróterem hatalmas, négyszögletes csarnok, oszlopsorral, minden hangot visszhangzó magassággal, mozgásérzékelő, nagy be- és kijáratokkal. Sok hideg, szürke pad terpeszkedik végig a falak mentén, kényelmetlen, de stabil ülésekkel az ideges utasoknak. Hatalmas tábla mutatja az érkező és induló járatokat, a vágányok számát, és az időt.

Az egyik oldalon a jegyárúsító irodák, vele szemközt utasellátó, kis boltok, büfék, újság- és könyvárus, automaták, mosdó... mindent lehet itt kapni, és minden lehetséges, minden van, csak nyugalom nincs. Minden irányból özönlének az emberek, be és ki, el és vissza, nyüzsgés, zaj, gurulós bőröndök csattogása, csoportok beszélgetése, a hangosbemondó pedig szünet nélkül szajkózza a tudnivalókat... vonat érkezik... vonat indul... üdvözljük utasainkat...

Elmentem az újságoshoz. Kapható ott minden, könyvek, de édesség, kekszek, üdítők, és sok-sok folyóirat is. Ez az, ami érdekelt engem, mert falun ilyeneket nem lehet kapni. Sőt, nagyon kevés helyen lehet beszerezni ilyen élvezetes írásokat. Vettem is rövid válogatás után három folyóiratot, amelyekben kortárs magyar írók, költők és művészek alkotási vannak, igazság szerint mindenből vettem volna egy példányt, annyira szeretem ezeket olvasni, de ekkora kiadást nem az én pénztárcámnak találtak ki, beértem hát az Eső, a Bárka és az Új Forrás utolsó számaival, és ezekkel, mint kincsekkel, távoztam. Alig vártam, hogy olvashassam őket.

Le is ültem, azonnal elmerültem a versek világában, bőven volt még időm rá. Akkor megszólított egy középkorú férfi:

- Elnézést kérek, nem tudna kisegíteni pár forinttal? Már három napja egy falatot sem ettem.

Ránéztem erre az emberre, és nyomban megesett rajta a szívem. Sovány, vékony férfi volt, szikár, szomorú, borostás, beesett arcú, bozontos hajú, de a ruházata tűrhetően tiszta volt, és a szegyénytől nem bírt rám nézni.

Kotorászni kezdtem a pénztárcámban, de csak egy ötszázast találtam, azt neki nyújtottam.

- Köszönöm. Kenyeret veszek. Isten áldja! - és úgy eltűnt, mint a kámför. Igaz, mert nem szokták tűrni a várótermekben a kéregetőket és a hajléktalanokat, a rendészek azonnal elküldik őket, mehetnek, amerre látnak.

Lehet az is, hogy ez az ember nem volt hajléktalan, csak egy szegény utas, pénz és élelem nélkül. Ráadásul ez már a második ember volt rövid idő alatt, aki ebben a városban megdöbentett. Pár nappal ezelőtt is

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 1.

segítettem egy szegény fogyatékoson, aki egy szemétláda mellett ült a járdán. Amikor fel akart állni, nem bírta a lába, mert valami baja volt, és a kerítés mellett fogódzkodva próbált eljutni egy padig, alig sikerült neki. Arra leroskadt, és hihetetlen fájdalom ült az arcán. Persze, a szemétkben próbált valamit találni előtte, de ott csak egy banánhéj akadt a kezébe, azt visszatette...

Odamentem hozzá, ezer forintot tettem a kezébe. Mondtam neki:

- Fogja ezt, bátyám, tegye el, és vigyázzon magára!

Ő pedig leírhatatlan kifejezéssel nézett rám, egy szót sem szólt, csak könnyezni kezdett. Fekete keze reszketve rázáródott az ezer forintra. Otthagytam őt, de szívem szakadt, mert arra gondoltam, hogy vajon miért nincs az embereknek segítőjük. Vajon mi lesz vele ezután? Keserű íz tolakodott fel a torkomon, milyen a világ, milyen szomorú sokaknak, lám, én ablakot cserélek, sokszor pazarló is vagyok, meglehet, mások becstelenuil vagyonokat gyűjtenek, miközben éhező emberek nyelik a kilátástalanság könnyeit... de hiszen még a kóbor állatot is megszánjuk... mit vették az ilyen elesett emberek, hogy így kelljen élniük?

Be kellett látnom, hogy az olvasással várnom kell, mert nem tudok figyelni, csak az idegesítő nyüzsgésben a fejemben folyton megjelenő két elesett esdeklő tekintete kísért...

Aztán változott a benyomás, mint mikor felhők közül kimosolyog a nap... A mellettem levő padra leült egy nagyon fiatal, nagyon csinos anyuka, két kicsi lányával. Csodaszépek voltak, egy roma család, szépen, divatosan öltözöttek, vidámak, valami üde, csacsogó, friss légmenteve körülöttem...Az anyuka telefont nyomkodott, szépítkezett, matatott a táskáiban, a két kicsi lány pedig birtokba vette a várótermet. Egyre nagyobb távolságra merészkedtek, mindent megnéztek, megsimítottak, de mindig visszatértek az anyukához. Mindhárman fehér bőrű, fekete, hosszú hajú, takaros teremtések voltak, vidám, csilingelő nevetéssel olvadtak be a terem zavaró zajába. Persze, hogy engem is jól megnéztek maguknak, egyre közelebb jöttek, méricskéltek, aztán a kisebbik megszólított:

- Néni, téged hogy hívnak?

- Marika néni - válaszoltam.

Erre úgy elkezdtek nevetni, hogy csorgott a könny a szemükből. Én gyönyörködtem a nevetésükben, majd mikor csitultak kissé, a kisebbik kislány megmagyarázta:

- Tudod, nekünk a kutyánkat hívják Marikának - és már megint nevettek.

- A kutyátokat? De hiszen a kutyákat nem így szokták hívni...

Odafordult hozzám az anyuka, és mosolyogva szólt:

-Tetszik tudni, befogadtunk egy kóbor kutyát, és mivel Mária-nap volt akkor, elneveztük Marikának.

- Így már értem. És én is nevettem. És titeket hogy hívnak?

- Engem Melindának.

- Engem Elvirának.

- Ó, de szép nevetek van! Sokkal szebb, mint nekem. És hány évesek vagytok?

- Én öt.

- Én hat.

- Akkor óvodába jártok...

- Igen! Ezt egyszerre, kórusban harsogták.

- Szeretitek az óvó nénit?

- Az Évike óvó nénit nagyon szeretjük - mondta Melinda.

- Imádjuk - mondta Elvira.

- Ő nagyon aranyos - mondta Melinda.

- Ő egy kincs - mondta Elvira.

- Biztosan tanultatok már szép verseket!

- Sokat! - válaszolták egyszerre. Elmondjuk neked. És elém állt egymás mellé a két gyönyörű kislány, és egyszerre kezdték:

- *Lementem a pincébe, vaját csipegetni, utánam jött öregapám, hátba veregetni. Nád közé bújtam, nádsípot csináltam, az én sípom így szól: dí, dá, dú, te vagy az a nagyszájú, jú, jú, jú, nagyszájú!*

- Ez igazán nagyon szép volt! Hogy ti milyen okosak vagytok!

- Én énekelni is tudok!

- Én is!

- Tényleg?

- Igen! Ezt hallgasd meg, Marika néni!

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 1.

Elkezdtek máris, hogy „Tavaszi szél vizet áraszt, virágom, virágom, minden madár társat választ, virágom, virágom, hát én, immár kit válasszak, virágom, virágom, te engemet, én tégedet, virágom, virágom...”

Már a többi várakozó utas is őket figyelte, ők meg kicsit akadozva, elhalkulva majd felerősödve, bájos kis cérnahangjukon elénekelték ezt a szép dalt. Ez olyan csodaszép előadás volt, hogy teljesen elérzékenyültem. Két kicsi, ártatlan bimbó, akik ezután nyílnak még rózsává, mégis megolvasztották a közönyös, fásult felnőtt szíveket.

Az idilli hangulat azonban pillanatok alatt véget ért, mert a hangosbemondó a vonatomat harsogta monoton, rideg hangon, hát szedelőzködni kezdtem, és elkészöntem:

- Örülök, hogy megismertelek titeket, Melinda és Elvira. Fogadjatok szót anyunak, legyetek jó kislányok, és tanuljatok sok verset még!

- Jó - mondták ők kicsit kényeskedve és mórrikálva magukat. Szia, Mari-ka néni!

- Viszontlátásra! - mondta az anyuka is. - Tessék vigyázni magára! - és mosolygott.

Nem is tudom, de tényleg van valami abban, ha mosolyognak az emberek... eddig mindig haragudtam, ha ezt mondták, hogy mosolyogni kell... most azt gondoltam, hogy lám, vadidegenek pillanatok alatt a szívembe lopják magukat, mert kedvesek voltak, mosolyogtak.

Felszálltam aztán a vonatra. Csodák csodájára pontosan jött és pontosan indult, ami valljuk be, nem jellemző a vasútra... mert annyiszor késnek, technikai és ki tudja, milyen okok miatt, értékes időt vonva el az utazóktól.

Olyan fülkébe ültem be, ahol már két falumbeli ismerős helyezkedett el, elfoglalva a fél fülkét, komótosan, kényelmesen. No, most aztán megint nem tudok olvasni, ezek beszélgetni fognak! A legtöbb ember kényyszeresen és rengeteget beszél, percek alatt elmondja az élete történetét, a betegségét, lefesti az ismerőseit, kiteregyti a pletykákat...

Bingó! Így lett!

Az Éva nevű falumbeli, akinek a fél combja kb. olyan vastag, mint az én derekam, elkezdte... és mivel kezdte... a klasszikus témával:

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- De jól nézel ki, Marika! Már régen nem láttalak. Jó kövér vagy! Hogy tudtál így meghízni?

A másik falumbeli, Valika nevű, rám nézett és mosolygott. Nem szólt semmit, csak elővette a Kelet-Magyarországot, olvasni kezdte, és fel sem nézett belőle hazáig.

Én is mosolyogtam Évára, és azt válaszoltam:

- Nem is tudom, Évikém, látod, a jó sorsom kiütközött rajtam.

Meg sem hallotta, vagy nem fogta fel, hogy gúnyosan válaszolok. Micso-da gondolkodás az, akinek az néz ki jól, aki kövér? Ráadásul még meg is tetőzte azzal,

hogy így folytatta:

- Nem mondom, én is felszedtem néhány kilót, na de te, igazán nem panaszkodhatsz!

Ekkor kipukkant belőlem a nevetés. Ő meg elképedve bámult, hogy mi történt. Nahát! Az ő teste kétszer akkora, mint az enyém, ő nádszálnak érezte magát mellettem, aki talán egy elefánt... Hát mit gondol ez rólam? Nincs neki önkritikája? Bár az igaz, hogy különböző szemüvegeken keresztül szemléljük a világot. Mindnyájan másképp. Mert ilyen az ember!

- Tudod, azért nevetek, mert éppen azon gondolkodtam, hogy milyen diétát kezdjek, mert ideje lenne fogyókúrázni kicsit.

Kimerülten érkeztem haza. Annyi inger ért útközben, hogy elég lesz feldolgozni...

Igen, az utazás maga az élet!

Móricz Zsigmond azt mondta: „Gyalogolni jó.”

Én azt mondom: Utazni jó.

Hazaérni?

A legjobb!

Holécziné Tóth Zsuzsa: Feljelentők pedig vannak...

Ha az ember családjában két mozdonyvezető is „akad”, nem kell a szomszédba mennie bizarr vasúti történetekért. Most nem a vasúti balesetekre gondolok - sajnos abban is volt már része mindkettőjüknek -, hanem a „kedves utasokra”.

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 1.

Elsőként Misi történetét mesélem el, hogy kronológiai sorrendben haladjak. Közel tíz éve történt, amikor még felénk a Desiro elnevezésű, diesel hajtású motorvonatok jártak. Egy ilyen szerelvényvel ért be a férjem a Nyugati pályaudvarra, egy olyan vágányra, ahol már állt két ilyen motorkocsi - ez indult majd vissza Esztergomba kb. negyedóra múlva. Miután az utasai leszálltak, neki le kellett zárnia azt a vezetőállást, amin tartózkodott, és a motorkocsin végigmenve a vonat elején lévő vezetőállásra kellett bemennie, és várni a szabad jelzést, hogy a szerelvényel kihúzzon az ún. állatkerti csonka vágányra. Ott azután ismét vezetőállást kellett cserélnie, hogy bemehessen a Motorszínbe tankolni, majd onnan el kellett vinnie a vonatot napi vizsgára az állomáson kívülre, Istvántelekre. Amikor elindult hátrafelé a vonatban, legnagyobb megdöbbenésére a kocsiban ült egy kissé piperkőc öltözetű férfi, aki lábait keresztbe téve, az ablakhoz fordulva bámult kifelé. Misi el nem tudta találni, vajon hogy került ide, hiszen percekkel korábban ő végigjött a vonatban az ülések között, és ott senki sem tartózkodott. Megszólította az utast:

- Hát ön hogy került ide? Hiszen én lezártam a kocsit indulás előtt!

A férfi előbb válaszra sem méltatta, de mikor Misi közölte vele, hogy ezt a vonatot el kell hagynia, mert ez nem fog mostanában Esztergom felé menni, teljesen felháborodott, és azt kiabálta:

- Maga most emberrablást követett el! Vegye tudomásul, hogy én ezért fel fogom jelenteni!

Misi erre a maga nyugodt modorában azt válaszolta, jelentse fel nyugodtan, ezt a vasúton nem fogják emberrablásnak tekinteni. Ekkor a férfi kissé lehiggadt, és azt kérdezte:

- Akkor most hogy fogom a 18:20-as vonatot elérni?

- Hát azt már sehogya, mert az már elindult. Nézze: épp ott húz kifelé az első vágányon! (Ők a 15. vágányon túl, az Állatkerti Madárház közelében álltak.)

- És akkor most mi lesz velem? Én innen hogy kerülök vissza a peronokhoz? - kérdezte tanácstalanul. Képes lenne itt kitenni, hogy ebben a cipőben odagyalogoljak? - mutatott a hegyes orrú hófehér velúr cipőjére.

- Megtehetném, hogy leszállítom - válaszolta a párom -, de ha jó úgy Önnek, amikor jelzést kapok, hogy mehetek tankolni, vissza fogok gurulni a Motorszínhez, onnan már van járda a dolgozóknak, azon át nem kell túl sokat gyalogolnia az állomásépület felé.

Ezután ő sietve előrement a vezetőállásra - hiszen már bármelyik pillanatba kaphatott szabad jelzést -, otthagya az „áldozatát” a kocsiban. Az pedig duzzogva bár, de követte a vonat elejébe, és amikor Misi megállt, és a kocsi ajtaját kinyitotta, lekászálódott. Az eset után a férjem várta a feljelentést, de az egészen a nyugdíjazásáig nem érkezett meg. És most következzen a fiam története, amely szintén az Esztergomból Budapestre közlekedő vonathoz fűződik, de már az új Flirt villanyvonathoz, és nem több, mint kétéves történet. Ahogy a vasút egyre modernebb szerelvényeket állít munkába, a technika is változik, az utóbbi időkben már nem papír alapon kapják az utasításokat a mozdonyvezetők, és nem kell kézzel utazási naplót tölteniük minden egyes szolgálat alkalmával. A mozdonyvezetőket egy - csak vasúti célra használható - notebookkal látták el, ezen kell bejelentkezniük szolgálatra, ezen követik nyomon a menetrendet, itt kapják az utasítást, ha pl. egy váratlan esemény miatt állniuk kell, és a munkában töltött idejüket is ennek az okos eszköznek a segítségével rögzítik a központban.

Ezen az ominózus napon sem volt ez másként, Robi a vezetőálláson bekapcsolta a számítógépet, elvégezte az indulás előtti teendőket, majd gond nélkül elindult, és be is gördült a Nyugati pályaudvarra. Ott azonban a megállást követően csörgött a telefonja: a felvigyázó irodából a reszortos hívta, hogy zárja le a gépet és menjen föl az irodába, mert feljelentés érkezett ellene. Mivel mást nem mondott, Robi még a kalauzt is megkérdezte:

- Volt valamelyik „kedves” utasnak valami baja az úton? Fáztak, vagy melegük volt?

- Nem, én nem hallottam morgolódást - válaszolta Csaba -, de miért kérded?

- Mert most hívat a főnök, valami panasz van ellenem... csak tudnám, kinek van már megint valami hasfájása?

- Hát nem tudom, én nem vettem észre semmit... tudod, milyenek! Én hátul kezdtem, a második kocsiban, csak félúton szálltam át ebbe a mo-

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 1.

torvonatba, nekem senki se szólt. Na menj, és ha kérdezik, mondd meg nyugodtan, hogy nekem nem jeleztek semmilyen problémát.

Robi tehát ment a „Fehér házba” (így hívják az irodaépületet ott a West Enden kívül), és útközben morfondírozott, hogy nagy baj nem lehet, mert akkor leváltót küldtek volna, és bosszankodott, hogy a mindössze 35 perces pihenőjében ebéd helyett épp hogy meg tudja járni az oda-vissza utat az irodáig. Az irodában a főnökön kívül a felvigyázó volt bent, és mindketten a számítógépüket búvölték.

- Hívtatok, itt vagyok - lépett be Robi.

- Jó, hogy jössz! Nézd csak, itt van ellened egy írásbeli feljelentés - fordította oda a reszortos mérnök a laptopját Robihoz. Még fotó is van hozzá mellékelve!

Robi maga elé vette a gépet, melyen az alábbi e-mail volt olvasható:

„Tisztelt MÁV! Igazán nem szeretném, hogy a mozdonyvezetőnek ebből kellemetlensége legyen, de úgy gondolom, be kell jelentenem önöknek egy szerintem nagyon helytelen viselkedést. A 09:05-kor Esztergomból induló vonaton írom ezt a levelet, és ott készítettem ezt a felvételt, melyet mellékelek.

Mivel közvetlenül a mozdonyvezető mögötti ajtó közelében ültem, láttam, amint megérkezett, és azonnal elővette a laptopját, melyet bekapcsolt, és már az indulás előtt is - de ami még furcsább: vezetés közben is - gyakran nyomkodta rajta a billentyűket. Lehet, hogy ennek a fiatalembernek már nagy rutinja van a vezetésben, de ezt akkor sem tartom helyesnek: én még azt tanultam az én villamosvezető nagyapámtól, hogy 'amíg vezetsz, szemed a pályán legyen'. Kérem, szíveskedjenek ezt a fotót megtekinteni állításom igazolásául. Tisztelettel: egy jó szándékú utas”

Mire Robi a levél végére ért, és megnyitotta a fotót, melyen a válla mellett tisztán látszott a vasúti notebook kék-fehér háttere, rajta a menetrendnek legalább a fele, a főnöke és a felvigyázó már hangosan nevetett:

- Ejnye, ejnye, Robika, hát te laptopozni szoktál munka közben? - kérdezte a reszortos. - Most mit csináljak veled? Szerintem ezután mielőtt kinyitod a notebookot, mutasd föl a MÁV-emblémát rajta az utastér felé, hátha akkor megnyugszanak a nénik, hogy csak a munkádat végzed.

- Menjetek a francba! - dohogott Robi megkönnyebbülten. Mehetek vissza a dolgozni?
 - Hát persze! Én meg majd elmagyarázom a hölgynek finoman, hogy máskor inkább magát fényképezze utazás közben, ne a mozdonyvezetők hátát!
 - Jut eszembe: szabad a vezetőállást fényképezni egyáltalán?
 - Hát tulajdonképpen azt hiszem, nem, de majd utána nézek pontosan, és megírom neki.
- Robi ezután visszasietett a vonatjához, és útközben azon járt az esze, ennyire ráérnek egyesek?! Aztán eszébe jutott egy Hofi-kabaré pár szava: „Papírja van, ceruzája van, hát mért ne írjon feljelentő levelet?”

Varga Árpád: Limerickek a közlekedésről

Élt egyszer egy kövér nővér,
busszal utazott Benőér'.
Kapcsolatuk laza,
vitte volna haza,
ám a busz lerobbant Pecölnél.

*

Fut a vonat: babam-babam!
Magyar huzat, lobogj, hajam!
„Akár egy *Studenka* -
így vallott Piroska -,
úgy lökött, majd elállt szavam...”

*

Volt egy gőzpöfögészeti
tovalöködönc a celli
vasútállomáson
hibavallomáson -
kor-kóros, nem gépészeti.

*

Beatrice énekelt,
hogy kényes szelek keltette
kellemetlenségek
rendszeretelenségben
s egy buszban utazva születnek.

Győri Nagy Attila: Közlekedés tömeggel, avagy tömegközlekedés

- Készülj, Panka, azonnal indulunk!
 - Igen, anya! - a kislány belebújt cipőjébe, megfogta hátizsákját, és még egyszer körbenézett a szobájában. - Már készen is vagyok. Szüleivel beültek a frissen polírozott autójukba és elindultak. Hosszú út állt előttük, a Balatonra mentek.
 - Készülj, Erik, nehogy lekéssük a vonatot!
 - Már készen vagyok, mehetünk! - mosolygott a fiú, és elköszönt testvéreitől.
- Édesanyjával elindultak a metró felé, hogy a Keletiben felszálljanak a Siófokra menő gyorsra.
- A nap vakítóan ragyogott, az időjárás-előrejelzés szerint csodálatos hetük lesz, semmi eső, semmi lehűlés. A tábor előtt már gyülekeztek a gyerekek a hozzátartozóikkal, és várták az utasításokat. Panka és Erik jó barátok voltak, szerettek volna egy faházba kerülni, de már korábban közölték tanáraik, hogy a fiúk és a lányok külön-külön lesznek elszállásolva. Egyszerre pillantották meg egymást, és széles mosollyal siettek a másik felé.
- Szia! Jól utaztál? - kérdezte Erik.
 - Szia! Kicsit sokáig tartott. Ami azt illeti, elég unalmas volt, végig csak a nyaralásra gondoltam. Mit fogunk csinálni? Hideg lesz-e a víz? Jól fogjuk-e érezni magunkat?
 - Láttál valami érdekeset útközben?
 - Érdekeset? Hát, ha neked az autópálya érdekes, akkor igen. Igazából semmit, alig vártam, hogy megérkezzünk. Anya is ideges volt, hogy minél előbb visszaérjen és dolgozni tudjon. A te utad milyen volt?

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Hú, rengeteg mesélhivalóm van! De most úgyis várunk kell, ráérünk. Szóval, először lementünk az aluljáróba a metróhoz. Volt ott pár hajléktalan, de ilyeneket már láttam. Viszont a vonaton nagyon érdekes volt minden. Még három idegennel ültünk egy fülkében. Volt egy nálunk fiatalabb kislány, ő egy csomót sírt, ami engem zavart is kicsit, mert gondoltam, hogy nézem a tájat. Elég érdekes mozgó vonatból nézelődni. Mintha mozognának a fák. Végül csak egy keveset sikerült, mert egy idős néni folyamatosan beszélt hozzám. Először csak dicsért, hogy milyen szép kislány vagyok, aztán már mindenféle kajával kínálgatott. Volt nála pogácsa meg szőlő. A pogácsából elfogadtam egyet, mert láttam anyun, hogy bólogat, vegyek nyugodtan. Elég finom volt, sajtos. Gondoltam, most már leszáll rólam, de nem így történt, hanem folyamatosan kérdezgetett. „Jó tanuló vagy, fiam? Testvéred van?” Nem akartam udvariatlan lenni, így mindig válaszoltam neki. De azért maradt időm a nézelődésre is, és sikerült is meglátnom pár vadnyulat és két őzikét is.

- Őzet már én is láttam, az állatkertben.

- Egy idős bácsi is a fülkénkben volt, ő volt a legviccesebb. Kérdezte, hogy van-e barátnőm, akinek udvarolok. Aztán elővett egy csomag kártyát, és meg akart tanítani snapszerozni. Játsoztam vele, és már kezdem érteni a szabályokat, de még nem minden világos. Párszor nyertem is ellene, de szerintem csak hagyta magát. Ilyenkor mindig megdicsért, hogy milyen ügyes vagyok. Hamar eltelt az út, remekül szórakoztam közben. Remélem, a tábor is ilyen izgalmas lesz.

Hirtelen egy tanár kiáltott fel hangosan.

- Mindenki jöjjön közelebb! Szülők és gyerekek is, eligazítást tartok.

Megtudták a szálláshelyüket, pár szabályt ismertettek, majd megkérte a szülőket, hogy búcsúzzanak el.

- Sziasztok! - nézett Panka az egyre türelmetlenebb anyukájára és szélesen mosolygó apukájára.

- Szervusz, kislányom. Vigyázz magadra! Egy hét múlva jövök. Apádnak dolga lesz éppen.

- Rendben. Anya!?

- Igen?

- Ne kocsival gyere! Vonattal akarok hazamenni.

Vajdics Anikó: Nosztalgia emlékvonat

Az első kocsiban egy parasztgazda ül. Földjei vannak, lovai, cselédei. Kitagadja az egyik lányát, mert az mást szeret, mint akihez feleségül akarja adni. Halála előtt két évvel stroke-ot kap, amit akkor még szélütésnek neveznek. Ő az üknagyapám, Balogh István, a dinnyés. Szekérszámra hordják az árusok a dinnyéit a városokba. Ő terjesztette el a Körösök vidékén a sárga bélű bolgárdinnyét. Annak a magjából (és még jó pár másfajta dinnye magjából is) több generáción keresztül vettek mintát az utódok. Én is örökök egy maréknyi sárgadinnyemagot egy szalalkális dobozban, amit a nagymamám bízott rám a halála előtt pár héttel.

A második kocsiban egy természetes asszonyosság ül egy katonaruhába öltözött, sovány, kis emberke mellett. Az asszony, mint a Száz év magány Ursulája: a világ legtalpraesettebb amazonja, mindenhez ért. Fiatal lány korában, amikor még Balogh Erzsébetnek hívták, csipkét vert, zongorázni tanult, volt egy hatalmas ládája tele hímezett kelengyével. Még tartott a második világháború, amikor beleszeretett egy szegény, hadirokkant fiatalemberbe. Az apja másnak szánta, ő nem tágított, inkább vállalta a cselédsorsot, minthogy a szerelmet az örökség oltárán feláldozza. Kitagadják. Romantikus lelkű lány volt a dédanyám, imádta az indiánregényeket. A háború után elszedték volna mindenét, amit örökölt volna, de ezt akkor még nem tudta. A semmiből épített a férjével házat; kecskét, tehenet, lovat tartott. A hímezéseiért és a horgolt terítőiért távoli falvakból érkeztek a szépre éhes asszonyok. Két férje volt, az első, a dédnagyapám, akit Krucsó Ferencnek hívtak, hamar meghalt. A háborúban szerzett hasi sérülése miatt rossz volt az étvágya, nem mintha lett volna mit enniük akkoriban. A második férj sem élt sokáig, ő is fele akkorának látszik a fényképeken, mint a dédnagymamám. Kubik István volt a neve, így lett a dédnagymamám Kubikné. De mi csak Tubi mamának hívtuk.

A harmadik kocsiban egy tizenhét éves lány ül: Krucsó Zsuzsánna. Hajszálon múlt, hogy erre a vonatra szállt, és nem arra, amire 1944-ben egy szép tavaszi napon a nagyváradi zsidók nagy részét felpakolták. A ház alatt, ahol a nagymamám szolgált a testvérével, volt egy vas- és

festékkereskedés. A bolt kuncaftjai közé tartozott egy sarkadi zsidó ember, akinek a feleségével és a két lányával együtt be kellett vonulnia a váradi gettóba. Megrakott szekérrel érkeztek, mégsem maradt semmijük. A vaskereskedő Zsuzsánnát, a cselédlányt küldte be hetente egyszer egy kosár étellel a gettóba. A legkedvesebb üzletfelei voltak, nem ártottak neki soha. Az egyik héten nagymosás volt a háznál. Zsuzsánna nem ért rá ételmet vinni a gettóba a két vele egykorú lánynak és a szüleinek. Később tudta meg, hogy a gettó lakóit, amíg ő a ruhákat mosta, vonatra pakolták, és elvitték valahova messzire, ahol bizonyára meghaltak, mert a háború után hiába tudakozódott utánuk, nem akadt nyomukra. Sokszor emlegette, hogy ha aznap nincs nagymosás, őt is elviszik. Pár nappal a nagymosás után az oroszok bombázni kezdik Váradot. Zsuzsánna gyalog indul haza a Komádi melletti kis faluba, Újirázra. Egy fiatal katonának, Hegedűs Istvánnak, akivel Zsuzsánna pár héttel a bombázás előtt ismerkedett meg, elege lesz a háborúból, ott hagy csapat-papot-csapatot, és a lány után indul. Útközben majdnem lelövik a románok, de szerencsére tud románul, ki tudja magyarázni magát. Mehet tovább. Biztos, ami biztos, belebújik egy halott német katona ruhájába, amiben hemzsegnek a tetvek. Újiráz határában elfogják az oroszok, kis híján agyonlövik, de kézzel-lábbal valahogyan ezúttal is kimagyarázza magát. Első napja Zsuzsánnáéknál tetűirtással telik. A negyedik kocsiban Anyu és Apu ül a lakodalmuk másnapján, a nászészakájukat követően. Kilenc hónap múlva születek meg Budapesten, így kerülök az ötödik kocsiba. A hatodikban ülnek a gyerekeim. A hetedik kocsit még csak ezután fogják a szerelvényhez csatolni.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Ez állati!

Tegnap vonattal indultam Budapestre a kórházba, az Esztergomból érkező fél hetes vonatot vártam Magdolnavölgy megállónál. Rajtam kívül nagyon sok fehér inges-blúzos kisdíák várakozott ott, mivel az első tanítási nap volt, ami valószínűleg sok helyen tanévnyitóval kezdődött, mellettem pedig egy BKV-sofőr állt, aki munkába sietett. Még morfondíroztam is magamban, hogy ha neki a buszra van ingyenjegye, miért egy

másik tömegközlekedési eszközzel megy dolgozni, de azután lelki szemem előtt megjelent a 10-es út reggelenkénti forgalma, és megértettem, hogy miért nem a távolsági busszal araszol. Hiszen a vonat pontos, mert kötött pályán halad... Itt tartottam a gondolataimmal, amikor megszólalt a hangosbeszélő, és közölte, hogy „Kérem, vigyázzanak, a megállóhelyen Esztergom irányába vonat halad át.” Micsoda? Nem Budapest, hanem Esztergom irányába? Már is hívtam telefonon mozdonyvezető fiamat, aki ezen a vonalon éppen szolgálatban volt, hogy tudja-e, miért nem az én vonatom érkezik, hanem az ellenoldali? Mondja, hogy igen, épp most akart hívni, mert gondolta, hogy itt várakozok:

- A te vonatod, anyukám, még el sem indult Esztergomból, mert egy nagy dög kutya felszállt kísérő nélkül a vonatra, és nem akar lemenni. Már három kalauz próbálta letuszkolni, de végül ellenük fordult. Most várják, hogy kiérjenek a rendőrök, mert amióta az a számarhítori volt a vonaton, parancskönyvbe kapták, hogy kit kell ilyenkor értesíteni.

- Micsoda? Szamár a vonaton?

- Miért, nem meséltem múltkor? Augusztus 20-án két ember egy felmálházott számarral meg egy kecskével valahogy feljutott a Flirtre (villamos motorvonat), ami Székesfehérvárra tartott, és mivel a kalauz csak két megálló múlva ért abba a kocsiba, ahová ezek bekvártélyozták magukat, egy darabig el is vitte a vonat őket. Na, azóta írásba van adva, hogy „Az ilyen méretű állatok szállítása nem megengedett, a kisebb kedvenceket - akár kecskét vagy számarcsikót is - a kézipoggyász méretét meg nem haladó nagyságú szállítóeszközben kell elhelyezni.” Most már az is ki van a jegyvizsgálóknak adva, hogy minden ilyen esetben ki kell hívni a rendőröket. Állítólag valami világjáró fazon volt, akinek a számarát Rosinanténak hívják. Hat éve egyedül indult útnak az El Caminóra, útközben vette a málhahordó számarat, egy nő meg az úton csapódott hozzá, és együtt szerezték a Bolhás nevű kecskét: egy szlovéniai vágóhídról mentették meg. Ezt már a neten olvastam, ez nem volt a parancskönyvben - tette hozzá nevetve.

- Elképesztő! De most jut eszembe, hogy amikor még újak voltak ezek a motorvonatok, egyszer mintha azt mesélted volna, hogy egy ló is fel akart szállni.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Igen, igen! De az egyedül volt, valahonnan elszabadult, és valószínűleg lószállító utánfutónak nézte a Flirtet, azért akart felszállni. A Kolozsi Pali látta, hogy a vonaton utazó gyerekek többször kinyitották neki a kocsiajtót, de mire rászánta volna magát a beszállása, és bedugta a fejét, az automatika, ami a lábakat érzékeli, mindig visszacsukta az ajtót. Végül is valaki lóhoz értő utas odament és kivezette szegényt a sínek közül. Na jó, anyu, le kell tennem. A kalauz közben megkérdezte, 25-30 percet fog késni a vonatod.

A frissen szerzett információt a vonatkésésről megosztottam a körülöttem állókkal, mire szegény buszsofőr elindult haza, hogy valami kölcsön autóval dolgozni mehessen. Útközben még megjegyezte:

- No, a pasaréti utasok is joggal szidhatják ma a BKV-t, mert mire én Budára beérek, a váltótársamnak rég lejár a szolgálati ideje... vajon elhiszik nekem a főnökeim, hogy egy kutya miatt nem tudtam dolgozni menni?

A vonatom végül 30 perc késéssel megérkezett, és vele a kedvenc kalauzom, Erzsike. Miután megbeszéltük a késés okát, elmesélte, hogy többször szokott kutyás utasa lenni. Ő maga is nagy kutyarajongó, és egy tündéri hófehér kutyusnak, Lokinak a gazdája, aki időnként - amikor ő van szolgálatban - a kisfiával, Kristóffal együtt szokott vele utazni a vonaton kutyajeggyel. De igazából nem is róluk akart mesélni, hanem egy idős házaspárról, akik egyszer egy félős vizslával szálltak fel.

- Persze simizés, ismerkedés után „picit” ott ragadtam mellettük beszélgetni, kutyázni. A kutyus ritkán utazott, így nehezen viselte, minden állomásnál le szeretett volna szállni. A néni nagyon aranyos volt, hogy megnyugtassa, mindig magyarázott neki: „Nézd, Buksi, már Leányvár” - mutatott az állomásépületre, mintha a kutya értené a beszédet. Majd amikor egy vonat elhaladt mellettünk: „Látod, itt a másik vonat, lehet, hogy azon is utaznak kutyusok” - mondta, és arra is rámutatott. Kicsit összeszorult a szívem, mert arra gondoltam, talán nem volt gyerekekük, azért magyaráz úgy a kutyának, mintha a kisgyereke lenne, akit minden érdekel. Hát igen - tűnődött el, mielőtt elindult a jegyeket kezelni -, épp húsz éve dolgozok vonaton, sokféle utassal hozott már össze a sors!

A kórházba beérve volt időm gondolkodni ezeken az „állati utazókon”, és eszembe jutott még egy – jóval régebbi – történet is. Az 1970-es évek elején sok magyar fiatal ment ki dolgozni az NDK-ba, köztük az én unokanővérem is. Textilgyárban dolgozott három műszakban, és közben felvételizett a külkereskedelmi főiskolára. Zsikéről tudni kell, hogy imádta a cicákat, így aztán egy idő után már a munkásszálláson a szobájában is „rejtegetett” egy cirmoskát, akit a munkatársaktól kapott születésnapjára. A kis jószág szobacicaként cseperedett fel, és már szép felnőtt cica volt, amikor a főiskola megkezdése miatt Zsikének haza kellett költöznie. Próbálta a német munkatársainak ajánlani Mónikát, de nem akadt gazdája. A hazahozásnak az volt az akadálya, hogy állatorvosi papírok kellett volna, és több hét karantén várt volna a cicára az út előtt. Erre neki már nem volt ideje, ezért végül írt egy lapot az anyukájáéknak: „Három nap múlva indulunk. Nem egyedül megyek.”

Erzsike néni alaposan meglepődött a képeslapon, fejében cikáztak a gondolatok. Nem egyedül? Sose említette, hogy lenne kint egy barátja... tényleg csak nem azt jelenti ez a többszám, hogy terhes? De azután elhessegette ezt a gondolatot, és kíváncsian várta lánya érkezését, aki az ígért napon két nagy bőrönddel és egy sporttáskával meg is érkezett.

- Szia, lányom! Hát hol az útitársad? - nézett szét a nénikém, amikor a taxi elment.

Zsike válaszképpen mosolyogni kezdett, és széthúzta a táska cipzáráját, ahonnan a cica félenken, de érdeklődve nézett szét.

- Ó, te lány! Hát ezt jelentette a többszám? Hogy sikerült Mónikát hazalopnod?

Zsike ezután tüzetesen elmesélte, hogy indulás előtt megpróbálták a cicának egy kis altatót beadni, de azt ugye mindig kiköpte. Ezután a barátnője némi konyakot csempészett a tejes tálkájaiba, amit a cirmos gyanútlanul megivott, és ettől picit elbódult. A baj csak az volt, hogy a vonaton a határig ki is aludta magát, szépen kitágította a táskán a cipzárnál a levegőzés miatt hagyott rést, és a lányok legnagyobb ijedelmére egyszer csak ott dorombolt elégedetten Zsike mellett az ülésen. Szinte abban a pillanatban a fülkébe lépett két német vámos, hogy „Reisepass wird überprüft”, így már nem maradt arra idő, hogy vissza-

tömködjék szegény cicát a sporttáskába, ezért Juci egy hirtelen ötlettől vezérelve a ballonkabátját „leverte” a fogasról, ami a cicára esett. Mire a vámosok odaértek, és szűrőpróbaszerűen épp a sporttáskába meg egyikőjük bőröndjébe néztek bele, addigra Mónika elégedetten elnyújtózott a kabát alatt, és már csak attól kellett tartaniuk, hogy a kocsiban felhangzó dorombolástól gyanút fog a vámos. De szerencsére pont jött egy ellenvonat, aminek a zaja elnyomta a cicazenét, így a lányok megúszták a lelepleződést. Ez a potyautas azután a család kedvence lett, és még jó néhány évet élt Kecskeméten.

Elgondolkodtam ezeken állati sztorikon, azután írni kezdtem: úgy gondolom, olyan érdekesek ezek a történetek, kár lenne értük, ha elnyelné őket a feledés homálya.

Petres Katalin: Végállomástól végállomásig

Honnan indul és hova jut?
Bátyáimmal nyaranta
apám ötletére
végállomástól végállomásig
buszoztunk, villamosoztunk,
ismerjük meg Budapestet.
Nyitott villamosok voltak,
rácsos, felhúzható ajtóval,
a szél simogatta arcunkat,
keresztül-kasul beutaztuk
a fővárost, ámultunk,
milyen hatalmas...

Az az igazi:
végállomástól végállomásig.
Megint két járattal ingázok
végállomástól végállomásig.
45-ös busz, 2-es metró.

TÖMEGKÖZLEKEDÉS... 1.

Fel-fepillantok a telefonomból,
nézem a mobilba merült arcokat.
Jön egy reszketeg kis öreg.
Csak egy kis aprót, ha nincs,
akkor jó napot kívánok!
Köszönöm, money, köszönöm.
Kotorászok a pénztárcámban.
Amolyan szerencsehozó manó,
apró, szakállas bácsika.
Belefér időnként egy-két százaz
a költségvetésembbe.
Már elég jól ismerem a várost.
Végállomástól végállomásig,
az az igazi.
Születésünk is egy végállomás,
a biztos anyaméh elhagyása,
honnán hová?
Ki tudja, hol, mikor lesz az én
igazi végállomásom...

Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/ingyen> oldalon

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

Győri Nagy Attila: Tömeg és közlekedés

Bedugult forgalomban
Unott arcok befeszülten
Szidják a mindenséget

Már megint hóguta
Emberi izzadságcseppek
Terítik be a szűk teret
Rothadó emberszag
Ó, jaj nekem

Várakozás közbeni
Ideges szempárok
Lesik a távoli kanyart
Lesz vajon ülőhely?
Aggódó öreglányok
Magukkal húzva banyatankot
Osonnak az emberrések közt
Sűrű bocsánatkérések nélkül

Történelmi vaskacat
Robog macskaköveken
Oda, hol semmi nem jár
Lelakott házak közt szól
Imám időért, életért

Vágányok, sínek
Otromba hálózatán
Nem törődve semmivel utazom
A kilátásért, tájakért
Túl az autópályák ridegségén

Hogy hívjalak, minek nevezzelek
Én téged? Metrónak
Vagy vonatnak, villamosnak?

Képzeld el... című irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
